

ในเวลา ๒ วัน ผมสะท้อนใจจากการทำงานที่ไร้คุณภาพของเจ้าหน้าที่ราชการถึง ๒ เหตุการณ์ จึงนำมาปรับทุกข์สู่กัน วันที่ ๔ ก.ย. ๕๖

ผมไปร่วมประชุมปรึกษาหารือ เรื่องแนวทางการประเมินคุณภาพการศึกษาแบบ

eLearning

หรือ

online

learning

ในรอบการประชุมรอบที่ ๔

ที่ สมศ. ตามที่เล่าในบันทึกที่แล้ว โดยมีรถและคนขับรอไปด้วย คนขับรถของผมบอกว่า เจ้าหน้าที่ของ สมศ. ประทับตราให้จอดเพียง ๒ ชั่วโมง

“

เพราะอาจารย์มาประชุม ๒ ชั่วโมง

”

ผมบอกคุณศุภชัย ผู้เชิญผมไปร่วมประชุม ว่าเขาประทับตราให้เพียง ๒ ชั่วโมง แต่การประชุมเลย ๒ ชั่วโมงไปแล้ว เวลานั้น ๑๒

.

๓๐ น

.

หาเจ้าหน้าที่คนนั้นไม่พบ ไปกินอาหารเที่ยง ผมจึงต้องจ่ายเงินค่าจอดรถกินเวลาไป ๓๐ บาท

เป็นการจ่ายชดเชยการทำงานไม่มีคุณภาพของเจ้าหน้าที่ของ สมศ

.

เวลาพบเรื่องแบบนี้ ผมจะนึกตำหนิผู้บริหารหน่วยงานในใจ ว่าไม่เอาใจใส่ฝึกพนักงานระดับล่าง ให้ทำงานแบบมีวินัยญาณเป็น คนเหล่านี้จะเป็น “ปรอท” วัด

ความสามารถของผู้บริหาร ในด้านการจัดการ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานที่ผมเป็นผู้บริหาร จะได้รับการฝึกหรือพัฒนาเรื่องทำนองนี้เป็นอย่างดี และกลายเป็น

corporate culture

ที่สะท้อนการทำงานอย่างมีคุณภาพ แม้ในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ และเป็นการฝึกคนให้มีนิสัยที่ดีติดตัวไป เป็นคุณแก่ชีวิต

เช้าวันที่ ๕ ก.ย. ๕๖ มีแฟ้มเสนองานมาจากมหาวิทยาลัยมหิดล โดยผมทำงานบนรถ (เวลามีคนถามว่า ออฟฟิศของผมอยู่ที่ไหน คำตอบคือ ‘บนรถ’) มีหนังสือมา

จาก สกอ

๒ เรื่อง เรื่องแรกเลขที่

ศธ

0506(5)

ว

993

ลงนามโดยรองเลขาธิการ เรื่อง ขอความร่วมมือขอเอกสารเปิดหลักสูตรและสถานศึกษาออกที่ตั้ง ผมอ่านแล้วบอกตัวเองว่า นี่คือการทำงานแบบไม่ใช้หัวคิด

ส่งเอกสารแบบไม่สนใจหน่วยงานที่เป็นฝ่ายรับ เป็นวิธีทำงานที่ผมสอนลูกน้องตลอดมาเกือบ ๔๐ ปี ว่าอย่าทำงานแบบนี้ คนที่เป็นฝ่ายรับจะรู้สึกถูก

ว่าทำงานโดยไม่รู้จักฝ่ายรับ หรือไม่สนใจ ผมบอกลูกน้องว่า

หากทำงานแบบนี้ เอาลิงหรือเครื่องจักรมาทำก็ได้ เพราะไม่ต้องใช้หัวคิด

คือเรื่องหลักสูตรและสถานศึกษาออกที่ตั้ง มหาวิทยาลัยมหิดลไม่ทำ เป็นที่รู้กันทั่ว เพราะเราเคร่งครัดด้านคุณภาพ

เรื่องแบบนี้ ผมอ่านว่าเป็นกระจกสะท้อนคุณภาพของฝ่ายบริหาร คิดแล้วสงสารประเทศไทย

หมายเหตุ

บันทึกนี้เขียนบนรถยนต์ ระหว่างเดินทางไป สำนักงานใหม่ของ สสส. ที่ซอยงามดูพลี เข้าวันที่ ๕ ก.ย. พอไปถึง เจ้าหน้าที่ต้อนรับเห็นคนแก่ และเหลียวซ้ายแลขวาหอะไรสักอย่างก็เข้ามาต้อนรับ ทำให้ผมยิ่งเห็นความแตกต่างระหว่างหน่วยงานที่ล่าช้ากับหน่วยงานที่มีระบบการจัดการดี

และวันที่ ๖ ก.ย. ผมก็ได้รับ อีเมล จากเจ้าหน้าที่ของ สสส. ขอเลขบัญชีธนาคารเพื่อโอนค่าเบี้ยประชุมให้ นี่ก็เป็นตัวอย่างการทำงานที่ไม่เอาไหน ทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ทำงานน้อยให้เป็นงานมาก

วิจารณ์ พานิช

๕ ก.ย. ๕๖ ปรับปรุง ๖ ก.ย. ๕๖

ชีวิตที่พอเพียง : ๒๐๑๒. สงสารประเทศไทย หน่วยราชการอ่อนแอลงอย่างน่าตกใจ

เขียนโดย ศ.นพ. วิจารย์ พานิช

วันเสาร์ที่ 12 ตุลาคม 2013 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 12 ตุลาคม 2013 เวลา 17:33 น.

บันทึกนี้เขียนที่ [GotoKnow](#) โดย [Prof. Vicharn Panich](#)